

Sygn. akt II CSK 715/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Budowy Dróg i Mostów
„K...” Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko G.P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.

z dnia 24 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz powódki od pozwanej kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Argumentacja pozwanej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni zarówno art. 647 w zw. z 471 k.c., jak i art. 473 § 1 w zw. z 353 1 k.c. jako przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Skarżąca nie przedstawiła wywodów prawnych, że wskazane przepisy prawa materialnego budzą poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Wysoki stopień ogólności argumentów odwołujących się w znacznej mierze do błędnego, zdaniem skarżącej, stanowiska Sądu drugiej instancji oraz opartych na oczywiście błędnym założeniu, że Sąd ten pominął istnienie dwóch odrębnych stosunków prawnych (pomiędzy inwestorem i wykonawcą oraz podwykonawcą i wykonawcą) może jedynie świadczyć o jej odmiennym poglądzie co do zastosowania prawa, natomiast nie wskazuje na istniejącą potrzebę wykładni. Nie spełnia wymogu wykazania potrzeby wykładni

art. 473 § 1 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. uzasadnienie sprowadzające się do twierdzenia, że sądy powszechne kwestionują kształtowanie treści umów w granicach i na podstawie obowiązującego prawa, co nie znajduje podstawy w przepisach i jest ograniczaniem swobody umów dopuszczonych przepisem. Skarżąca nie przedstawiła żadnego wywodu prawnego z uwzględnieniem stanowisk judykatury i doktryny, nie wskazała na rozbieżności poglądów, co nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości i to poważne co do wykładni tych przepisów zachodzą. Na marginesie jedynie można wskazać, że Sąd Apelacyjny dokonał wykładni umowy stron, a skarżąca w podstawach kasacyjnych jej nie kwestionuje (art. 65 k.c.), co uchyla tę kwestię spod kontroli Sądu Najwyższego, także na etapie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w aspekcie jedyne argumentu na uzasadnienie wątpliwości skarżącej co do wykładni wskazanego przepisu prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

a.1.